

Sygn. akt II Ka 74/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 06 maja 2015 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Marek Podwójniak
Protokolant	-	staż. Monika Szukalska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej, po rozpoznaniu w dniu 06 maja 2015 roku sprawy **Ł. M. (1)**,

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk, na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego Wieluniu z dnia 22 stycznia 2015 roku w sprawie VI K 276/14,

na podstawie art. 437§1 kpk oraz art. 636 § 1 kpk :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zasądza od Ł. M. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem poniesionych w postępowaniu odwoławczym wydatków oraz wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.

Sygn. Akt. II Ka 74/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Wieluniu (w VI Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w P.) z dnia 22 stycznia 2015 roku wydanym w sprawie VI K 276/14 Ł. M. (1) uznany został za winnego tego, że:

w dniu 4 czerwca 2014 roku, około godziny 17:00 w miejscowości D., gmina S., pow. (...), woj. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (I badanie 1,16 mg/l, II badanie 1,06 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) kierował samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) po drodze publicznej,

to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a §1 kk i za to na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzono mu karę 150 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. Z art. 43 § 1 kk orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres dwóch lat. Na postawie art. 49 § 2 kk orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 100 złotych. Natomiast na podstawie art. 50 kk nakazano podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie na okres 30 dni na tablicy ogłoszeń Urzędu Gminy w S.W.. Sąd zasądził od Ł. M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Wyrok ten w zakresie orzeczenia o karze zaskarżony został przez obrońcę Ł. M. (1), który w złożonej apelacji zarzucił mu rażąco jej niewspółmierność poprzez orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów

mechanicznych w wymiarze 2 lat, co nastąpiło w wyniku niedostatecznego uwzględnienia przy wymierzeniu tego środka karnego okoliczności łagodzących odnoszących się do zachowania oskarżonego, jego własności i warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa powodujących, że czyn wymienionego oskarżonego nie cechuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Z tego też powodu orzeczony środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest nadmiernie dolegliwy i nie spełniania swoich ustawowych wymogów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do Ł. M. (1) oraz w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jak wskazał autor apelacji określona w art. 42 § 2 kk instytucja powinna być wykorzystywana w sposób na tyle rozważny, by odzwierciedlała przede wszystkim stopień społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez sprawcę i stosownie do tego stopnia charakteru i sposobu nadużycia uprawnień uniemożliwiała mu prowadzenie pojazdów przez odpowiedni okres. Organ ferujący zaskarżony wyrok w dostatecznym stopniu nie uwzględnił zachowania oskarżonego po dokonaniu czynu zabronionego (zarzucanego mu w niniejszym postępowaniu karnym), uprzedniej jego niekaralności, jego sytuacji rodzinnej i zawodowej. Przeciwnie Ł. M. (1) przyznał się do zarzucanego mu przestępstwa, a nadto wyraził żal i skruchę. Przy uwzględnieniu stosunkowo wysokiego wymiaru kary (grzywna ta stanowi bowiem kilkukrotność miesięcznie uzyskiwanych przez oskarżonego dochodów). Całokształt dolegliwości orzeczonych wobec Ł. M. jest rażąco niewspółmierny. Według skarżącego złagodzony do jednego roku przez Sąd odwoławczy wymiar środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym byłby adekwatny do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości popełnionego czynu i właśnie w takim zakresie, obok orzeczonej kary grzywny, będzie stanowić realną dolegliwość dla sprawcy, a jednocześnie spełnione zostaną cele kary, zarówno prewencyjne jak i wychowawcze. Mając na względzie tak przedstawione zarzuty obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części poprzez złagodzenie orzeczonego środka karnego i wymierzenie Ł. M. (1) zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego na okres jednego roku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja złożona w niniejszej sprawie nie zasługuje na uwzględnienie. Przedstawiona w tym środku odwoławczym argumentacja nie może doprowadzić do wzruszenia zaskarżonego (w zaskarżonym zakresie) wyroku.

Rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar o środków karnych za przypisane mu przestępstwo nie koresponduje należycie ze stopniem społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa z jednoczesnym uwzględnieniem faktu, że wymiar represji musi być proporcjonalny do stopnia zawinienia, co stanowi gwarancję realizacji celów zapobiegawczych i wychowawczych kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Rażąca niewspółmierność kary, o jakiej mowa w art. 438 § 4 kpk zachodzić może wszak tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I Instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie cytowanego (z art. 438 pkt. 4 kpk) przepisu nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r. wydany w sprawie II Aka 116/00 – Prok. i Pr. 2002/1/29). Zarzut zaś niewspółmierności kary, aby był zasadny, musi dotyczyć rażącej niewspółmierności, a więc nie nadającej się do zaakceptowania (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 marca 2001 r. wydany w sprawie II Aka 55/01 – Prok. i Pr. 2001/10/21).

Przy wymiarze kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji trzeba mieć na względzie, że to bezpieczeństwo i porządek na drogach w dużym stopniu zależy od stosowania właściwej represji, która powinna stanowić jeden z istotnych elementów zwalczania i zapobiegania tej kategorii czynów. Kara jednakże winna być adekwatna do zaistniałego czynu, uwzględniać stopień jego społecznej szkodliwości, a jednocześnie spełniać cele prewencji indywidualnej i generalnej. Nadmierna surowość kar nie przynosi oczekiwanych

rezultatów resocjalizacyjnych, a wręcz przeciwnie stwarza ona poczucie pokrzywdzenia i odczucie niesprawiedliwości u odbywającego karę. Jedną z naczelnych zasad wymiaru kary jest bowiem zasada prewencji indywidualnej, przy uwzględnieniu wszelkich okoliczności osobistych sprawcy oraz wpływu wymiaru kary na dalsze jego postępowanie.

W świetle tak ujętych zagadnień uznać należy, że organ meriti wnikliwie przeanalizował i odpowiednio uwzględnił okoliczności, jakie wpłynęły na wymiar całokształtu orzeczonej wobec Ł. M. (1) sankcji. Sąd Okręgowy w pełni aprobuje rozważania Sądu Rejonowego w Wieluniu w tym zakresie. Oskarżony kierował pojazdem mechanicznym znajdujący się w znacznym stanie nietrzeźwości. Jak słusznie zauważył organ ferujący zaskarżony wyrok poziom alkoholu w wydychanym przez Ł. M. powietrzu przekroczył ponad 4-krotnie próg określony w art. 115 § 16 pkt. 2 kk. Taki stan w sposób istotny upośledzał jego funkcje koordynacyjne i poznawcze. Równocześnie oskarżony w pełni sobie zdawał sprawę, jakie przez to stwarza niebezpieczeństwo dla innych uczestników ruchu drogowego, ale też dla samego siebie. Wbrew zawartemu w środku odwoławczym zapatrywaniu w żadnym przypadku co do przypisanego Ł. M. (1) czynu nie można mówić, że nie cechuje się on znanym stopniem społecznej szkodliwości. Sąd Rejonowy w Wieluniu (w VI Zamiejscowym Wydziale Karnym z siedzibą w P.) sankcjonując to mając miejsce 04 września 2014 roku zachowanie oskarżonego odniósł się do całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary. Organ ten zwrócił uwagę na dotychczasową niekaralność Ł. M. i to zarówno za przestępstwa jak i za wykroczenia prawidłowo ukazując swoje podejście do wydanego wobec wymienionego w dniu 20 lutego 2012 roku w sprawie VI W 54/12 Sądu Rejonowego w Wieluniu wyroku. Również miał on an uwadze przyznanie się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu przestępstwa, czego jednak – przy uwzględnieniu okoliczności ujawnienia tego czynu – przeceniać nie można. Nadto organ I instancji podkreślił okoliczności (więc rodzaj pojazdu, jakim w stanie nietrzeźwości oskarżony kierował oraz natężonemu ruchowi na drodze, po której się on wtedy poruszał) przypisanego mu sprzecznego z obowiązującymi normami prawa zachowania. Z tych też względów całokształt wymierzonych zaskarżonym wyrokiem dolegliwości nie może być ujmowany w kategoriach określonej w art. 438 pkt. 4 kpk rażącej niewspółmierności. Nie znajduję jakiegokolwiek oparcia stanowisko autora apelacji, wedle którego wymiar wymierzonego Ł. M. (1) środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego w powiązaniu z dolegliwością w postaci kary grzywny jawi się w kategoriach zbytnej dolegliwości. Przeciż Sąd meriti wobec oskarżonego sięgnął po karę najłagodniejszego rodzaju i to w wymiarze stawek dziennych – który jest adekwatny przede wszystkim do jego zawinienia. Z pola widzenia może zniknąć, że ustalając stawkę dzienną grzywny określono ją na minimalnym określonym w art. 33 § 3 kk poziomie. To właśnie Sąd I instancji miał na względzie sytuację zawodową i rodzinną Ł. M. ferując takie rozstrzygnięcie. Z tych to powodów nie znajduję uzasadnienia twierdzenie obrońcy oskarżonego o nadmiernej surowości orzeczenia wydanego w rozpatrywanej sprawie kary.

Przez pryzmat wyrażonego w ten sposób poglądu ujmować winno się postulat apelującego zmiany zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec Ł. M. (1) środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 1 roku. Wniosek taki nie może być nawet w minimalnym zakresie akceptowany. W środku odwoławczym wskazuje się na odpowiednie dla celów kary wymierzenie tego środka w dolnej granicy przewidywanej przepisem art. 43 § 1 kk. Jak już wskazano stanowisko takie nie może być podzielone. Sąd Odwoławczy w pełni aprobuje zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku wywody (zob. str. 4-5 uzasadnienia wyroku – k.58 odwrot – 59), w których obszernie i trafnie przedstawiono elementy skutkujące orzeczeniem w stosunku do Ł. M. (1) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat. Oskarżony kierując samochodem w stanie wysokiej nietrzeźwości w sposób zdecydowanie lekceważący odniósł się do obowiązujących wszystkich bez wyjątków uczestników ruchu drogowego wymogów. Jednocześnie musiał wtedy zdawać sobie sprawę z konsekwencji płynących z takiego zachowania, również w zakresie dolegliwości dla osób dla niego najbliższych. Zakres lekceważonych przez Ł. M. zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym prowadzić musi do wyeliminowania go z grona osób kierujących pojazdami mechanicznymi właśnie na określony przez Sąd Rejonowy w Wieluniu okres.

Z podanych powodów – nie znajdując podstaw do jego wzruszenia – zaskarżony wyrok utrzymano w mocy uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną uznając, że stanowi ona jedynie pozbawioną podstaw polemikę z prawidłowymi rozstrzygnięciami organu I instancji.

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 kpk zasądzać od Ł. M. (1) ba rzecz Skarbu Państwa kwotę:

- 20 złotych tytułem poniesionych na tym etapie procesu karnego wydatków,

- 30 złotych tytułem opłaty za II instancję (którą to należność ustalono na podstawie art. 11 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku „o opłatach w sprawach karnych” – Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 1983 r. z późn. zm.).